

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 52. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm2873.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Babels-Taarnet.

Der var kun eet Sprog i Verden, da Folk begyndte at rykke frem mod Vesten og leirede sig paa Sletten i *Sinear*, men her sagde de til hverandre: kom, lad os stryge Tegl og bage dem i Ilden, og bygge os en Stad, med et Taarn i, der naaer lige op til Himmelen, det har vi meer *Ære* af, end at splittes ad over hele Jorden. Som sagt, saa gjort, og de brugde Tegl for Steen og Lim for Kalk, men saa kom *Herren* ned for at syne den Stad og det Taarn og Han sagde: see engang, hvad hele den Flok med fælles Tunge-Maal har taget sig for og vil ingenlunde opgive! Kom, lad os fare ned og forvirre deres Tunge-Maal, saa den Ene ikke forstaaer den Anden! Paa denne Maade splittede Herren dem ad over hele Jorden og fik Bygningen baade af Staden og Taarnet til at gaae i Staa, og derfor kom Staden til at hedde *Babel* ☺: *Virvar!*

53Hermed ender naturligviis Universal-Historien af Menneskets Barndom, og det er rimeligt nok, at Barndommen selv endte med en *stor Barne-Streg*, men før vi røre meer derved, maae vi atter, fra det urimelige Kirke-Stævne, indskyde os under Skole-Raadet, som alle *Bøgers* rette Værne-Thing, thi saa latterlig en Troes-Artikel til Salighed, som der lader sig gjøre af dette Blad, kunde Man lede længe efter, og havde de *tre* velbekendte *Troes-Artikler* været af det Slags, havde den *Christne Kirke* neppe faaet nogen Historie, end sige en saa mageløs som den nu har. Naar vi derimod indsee, at Kirken som har havt sin Ulykke med de Skrift-Kloges Bogstav-Tro, maa være glad ved, den rives ned i Bund og Grund, saa det er et reent videnskabeligt Spørgsmaal, hvad Priis vi skal sætte paa Efterretningen om Babels-Taarnet, da vove vi Intet ved at paastaae, at høi Priis maae vi i alt Fald sætte paa saa god en Hjemmel for, at der virkelig har været et *Grund-Sprog* paa Jorden, hvoraf altsaa alle nærværende Tunge-Maal maae ansees for meer og mindre uægte Døttre. Dette er nemlig en nødvendig Hypothes, naar vi skal henføre alle Folke-Slag til een Menneske-Slæggt, og Sprog-Ligheden er igien det eneste videnskabelige Beviis, vi kan tænke paa for denne Eenhed, der er ligesaa vanskelig at opvise som nødvendig at paastaae; men havde vi nu ikke havt gyldig Hjemmel for, at der oprindeligt var kun eet Tunge-Maal, da havde vi rimeligviis aldrig faaet Mod til at opstille saa paradox en Forud sætning, end sige til at forsvare den, til det begyndte at lysne over Dunkelheden, som er først nu. Saalænge Man nemlig vilde *forklare* sig al den opkomne Forskiel af *udvortes* Grunde, da var Paastanden som et selvgjort Paradox latterlig, og det var jo først i Gaar vi opdagede, at et Folks Tunge-Maal er Udtrykket for dets *indvortes* Eiendommelighed, og fandt saaledes den videnskabelige Traad, der skal veilede os i Sprog-Labyrinthen, me⁵⁴dens vi paa den anden Side neppe endnu ret har fattet den Grund-Sætning, at *intet Tunge-Maal*, som vi kan *lære* og deri *udtrykke vor Tanke-Gang*, kan være *grund-forskielligt* fra vort Eget.

Hvorvidt nu vor Sprog-Granskning, i levende Forbindelse med Menneske-Historien i det Hele, vil føre os til at indsee Nødvendigheden af et Mirakel ved den første Sprog-Deling, det maa Tiden vise; men *formodenlig* komme vi snart til den Indsigt at, efter *Faldet*, ethvert Skridt paa den beskikkede Menneske-Bane udkrævede et Mirakel ☺: en *overordenlig* Virksomhed af *Guddoms-Aanden*, saa det videnskabelige Spørgsmaal kun bliver: om Kraften til denne Virksomhed ogsaa laae i Menneske-Naturen eller ikke. Da vil vi udentvivl forestille os Sagen saaledes: *Grund-Sproget* skulde blive uforandret i *Barndommen*, men naar Slægten kom til Skiels-Aar og Alder, da skulde det gaae den, som det paa en Maade altid gaaer de Poetiske Naturer, der i Ungdoms-Begeistring skabe sig hver sin Verden, saa da vilde Stammerne skilt sig ad, for at finde hver sin passende Bopæl og Syssel, og ved en harmonisk Sammen-Virkning af indvortes og udvortes Aarsager vilde alle Slægtens Hoved-Retninger udtrykt sig i tilsvarende Tungemaal, der udsprang af Grund-Sproget som Grene af en fælles Stamme og forenede sig først igien, naar Øiemedet var opnaaet, som vi kan tænke os en Træ-Top hvor alle Grene mødes. Efter *Faldet*, der i alle Maader forstyrrede *Lige-Vægten*, lader denne Sprog-Udvikling sig neppe tænke uden som en Sprog-Forvirring, og naar Slægten efter Floden ikke vilde skilles ad, altsaa ikke aandeligt indtræde i Ungdoms-Alderen, da er det vanskeligt at see, hvorledes denne Knude kunde løses, uden at *Forsynet*, til Slægtens Bedste, lagde sig derimellem, og det var vist nok et underligt men ingenlunde naturstridigt Middel, at lade *Ungdoms-Begeistringen* overraske og beruse dem, saa de ligesom drak 55af *Lethe* og begyndte med et nyt Tunge-Maal et nyt aandeligt Levnets-Løb. Betænke vi endelig, at et Moders-Maal, som ikke passer for os, er i Grunden et Tunge-Baad, vi ønske at skiæres for; at Grund-Sproget efter *Faldet* ei ret kunde passe for Nogen; at Jorden, efter Floden, kun daarlig svarede til det og at endelig enhver Sprog-Green naturligviis blev Stammen *saa lig*, som de tilsvarende Mennesker i Aanden var Grund-Mennesket; da bortfalde udentvivl af sig selv alle de Urimeligheder, Man ikke har fundet i den gamle Efterretning, men snart paadigtet og snart paabyrdet den.

Hvorlænge det for Resten varede, inden Menneske-Slægten, saavidt mueligt, nødtes til at ryste Barnet af *Ærmet* og rykke frem mod Vesten til *Middel-Havet*, hvor Syns-Kredsen skulde udvide og Ungdoms-Kræfterne udvikle sig, det behøver Man ikke at være meget nysgierrig for at spørge om, men enten maae vi dog forblive aldeles uvidende derom eller nøies med Svaret i første *Mose-Bog*. Vist nok er det altid en vanskelig Sag med *Tal* i gamle Bøger, men ved Hjælp af *Jødernes* Tids-Regning, kan vi dog finde ud, at det maa være skeet omtrent for 3700 Aar siden, eller 1900 Aar efter Skabelsen, ligesaa længe før Christi Fødsel og 300 Aar efter Floden. Vel er der nemlig kun *tre* Ledd (Arphaxad, Salah og Eber) eller høist *fire* mellem *Sem* og den *Phaleg*, ved hvis Fødsels-Tid vi maae sætte Adspredelsen, men saalænge Folk lever *fire*, *fem* hundrede Aar, er Sligt ingenlunde urimeligt, og hvem der ikke kan lide den lange Alder faaer nøies med stakket Kundskab.

